

gezien. Het is een doek uit den tijd toen Rembrandt reeds tot minder hartstochtelijke tafreelen was overgegaan. Uit dit schilderij kon men — zegt Angel — „bemercken hoe die kloecke Geest, door syn hooge nagedachte¹⁾ de eygentlickheyt van 't aansitten (of om beter te segghen het aenlegghen) der Gasten aen Tafel waergenomen had: want de Oude ghebruyckte Beddekens daerse op laghen, ... hetwelcke hij (d.i. Rembrandt) seer aedelick verthoont hadde. Nu, om het onderscheyt te maecken tusschen dese Bruyloft en andere Bruyloften, soo had' hij Simson op den voor-gront ghestelt met lanck hayr, tot een bewijs van datter nooit Scheermes op sijn hoofd gheweest en was. Ten anderen: was Simson doende aen eenighe die naerstich toeluysterde met zijn Raetsel voor te werpen; sulcx kond-men bespeuren aen sijn handen: want met sijn rechter duym en middelste vinger had' hij de slincke middelvingher gevat. . . . Gelijk alle gasten niet tot een en deselve saeck gheneghen en sijn, soo had hij anderen ghemaect die verheucht waren, niet luysterende naer het Raetsel, maar steeckende een Fluyt met Wijn al lachende omhoogh; andere doende met kussen; in somma, het was een vroylicke Bruyloft en niet te min, schoon de bewegingen zóó ware als die in onse hedendaechsche Feesten gevonden werden, soo had hij niet te min onderscheyt genoeg ghemaect datmense uyt onse Bruyd-lofs-Feeste wel onderscheyden konden.

Siet — aldus eindigt Angel — dese vrucht der eygen natuerlicke uytbeeldinge ontstont door de Hystorie wel gelesen en ondertast te hebben door hooge en verre nagedachten''.²⁾

Van eenige afbrekende geschreven of gedrukte critiek op Rembrandt's historiestukken tijdens zijn leven is niets bekend. In oorkonden heet hij voortdurend „vermaard" of „wijd vermaard constrijck schilder". Uit het jaar 1660, dus in den tijd van zijn maatschappelijk verval, bezitten wij zelfs een zeer gevoelige beschrijving van een doek met de Boetvaardige Magdalena, gedicht door Jeremias de Decker, waarin de dichter hoog opgeeft van de manier waarop de grafrots is geschilderd, die, „ryk van schaduwen, geeft oog en majesteit aen al de rest van 't werck''.³⁾

Rembrandt zou ook stellig niet zijn gevraagd om mede te werken aan de beschildering van Amsterdam's Stadhuis, wanneer hij niet nog in 1660 als historieschilder in groot aanzien had gestaan. Helaas schijnt het werk, dat hij voor het Stadhuis leverde, aan scherpe critiek te hebben bloot gestaan. Zijn *Claudius Civilis* (thans te Stockholm) is van 1661—'62 in het gebouw geplaatst geweest en daarna verwijderd, hoogstwaarschijnlijk omdat het doek niet aan de eischen der opdrachtgevers voldeed. Ook twee andere

¹⁾ Nagedachte = nadenken.

²⁾ Hofstede de Groot, Urkunden, blz. 119—120.

³⁾ Hofstede de Groot, Urkunden, blz. 267—268.